

SMOLENICKÝ POSOL 4/2014

FARSKÝ ČASOPIS, XIV. ročník, 7. 9. 2014 na titulárnu slávnosť farského chrámu

ÚVODNÍK

Drahí farníci,

dejiny nášho farského chrámu Narodenia Panny Márie v Smoleniciach presahujú našu pamäť, ale vďaka historickým záznamom ich môžeme spoznávať.

Pri pohľade na tento chrám si môžeme všimnúť jeho architektúru, jednotlivé stavebné slohy, výzdobu avšak by sme nikdy nemali zabudnúť, že je to výnimočné miesto uprostred našich obydľí, posvätné miesto pre Boží kult, kam neprichádzame len obdivovať krásu histórie, ale vždy znovu a znovu prežívať vieru v Boha v spoločenstve farskej rodiny veriacich v Krista.

Titulom kostola je radostná udalosť Narodenie Panny Márie, ktorá sa stáva patrónom celej našej farnosti. Narodenie človeka je začiatkom jeho života v spoločnosti ľudí.

Veriaci, ktorí boli pokrstení v tomto chráme sa duchovne znovuzrodili, a tak sa včlenili do Božieho spoločenstva Kristovej cirkvi, ktorá sa často stretáva v chráme pri oslave Boha, kde každý môže načerpať z Božej múdrosti, sily a svätosti.

Keď sú vo farnosti hody, oslavuje sa titul kostola a farnosti, teda akoby ich meniny a celé farské spoločenstvo spolu s hosťami je pozývané k radostnej oslave, pri ktorej chceme ďakovať Všemohúcemu Bohu za mnohé dary a zaželať farnosti živé spoločenstvo, ochotné srdcia, porozumenie, svätosť, horlivosť, jednotu, pokoj i radosť.

S týmto prianím pre všetkých

Samuel Sádecký, farár

VÝZVA

Farského úradu v Smoleniciach

V jesenných mesiacoch začne príprava ku sviatosti birmovania. Záujemcovia z farnosti, ktorí ukončili základnú školu sa môžu prihlásiť po ohlásení vo farských oznamoch.

OZNAM

Komunita sestier Najsvätejšieho Spasiteľa bývajúca na ul. SNP 95, oznamuje, že 30. septembra 2014, končí svoje pôsobenie v Charitnom domove tu v Smoleniciach.

1. októbra 2014 odchádzame na nové pôsobisko do Charitného domova na Jakubovo námestie do Bratislavy.

Chceme sa rozlúčiť 20. septembra 2014 o 10.30 hod. v našej kaplnke sv. Jozefa sv. omšou, ktorá bude obetovaná za Božie požehnanie pre dobrodincov nášho kláštora a za všetkých Smoleničanov. Po nej bude nasledovať agapé.

Chcela by som aj touto cestou vyjadriť poďakovanie Vám všetkým, celej obci, že ste nás prijali, že ste nám počas rokov, ktoré sme tu, v Smoleniciach mohli prežiť, pomáhali.

Zvlášť chcem poďakovať kňazom, našim dobrodincom, priateľom, spolupracovníkom a lekárom, že aj s Vašou pomocou mohli naše staršie sestričky prežiť dôstojnú starobu a tak prejsť do večnosti.

Uisťujeme Vás o našich modlitbách za Vás. Nech Vám To Pán Boh bohato odplatí!

Lebo, ako je vo sv. písme napísané:

„A kto by vám dal napiť čo i len za pohár vody preto, že ste Kristovi, veru, hovorím vám: Nepríde o svoju odmenu.“ (Mk 9, 41)

S veľkou vďakou za Sestry Najsvätejšieho Spasiteľa

sr. Celina Pčolinská,
predstavená komunity

KRÁTKE SPRÁVY**Žijeme s farnosťou ...**

19.6. 2014 bola Eucharistická procesia s tradične pripravenými oltármi

28.6. 2014 sa konala turistika s prvopriíjajúcimi na Havranicu a Záruby

5.7.2014 súťažili sme v aranžovaní kvetov

16.7.2014 bola ako obvykle odslúžená sv. omša pri Karmelskej kaplnke

16.8.2014 sa konala pietna spomienka na cintoríne v Neštichu pri hrobe Štefana Baniča z príležitosti osláv 100. výročia udelenia patentu na padák

17.8.2014 boli hody v Neštichu, sv. omša bola zo slávnosti Nanebovzatia Panny Márie - patrónky neštišského kostola

7.9.2014 boli hody v Smoleniciach, sv. omša bola zo slávnosti Narodena Panny Márie - patrónky smolenického kostola

júl-august úpravy farského dvora a záhrady

Žijeme s diecézou ...

14.8.2014 vymenoval Mons. Ján Orosch nových čestných kanonikov Kolegiálnej kapituly sv. Mikuláša v Trnave, stali sa nimi Mons. Ján Pavčíř, generálny vikár Trnavskej arcidiecézy a Róbert Kiss, biskupský vikár pre maďarsky hovoriacich veriacich Trnavskej arcidiecézy

15.-22.8.2014 vydala KBS výzvu na modlitbu za mier a zmiernenie medzi národmi, osobitne za prenasledovaných kresťanov

15.-17.8.2014 sa konala púť v Trstíne v Hájičku pri príležitosti slávnosti Nanebovzatia Panny Márie, v sobotu sa konala púť kňazov Smolenického dekanátu

17.8.2014 posvätil arcibiskup Ján Orosch novostavbu Domu pokoja v obci Lúka, krízové zariadenie pre ženy, ktoré čakajú dieťa za zložitých okolností

23.8.2014 sa Mons. Ján Orosch zúčastnil pietnej spomienky na nespravodlivo a protiprávne väznených komunistickým režimom v Leopoldove

23.8.2014 sa konalo Diecézne stretnutie mládeže v Bojničkách

Žijeme s Cirkvou ...

13.-18.8.2014 navštívil pápež František Južnú Kóreu

20.8.2014 sme si pripomenuli 100. výročie smrti pápeža Pia X.

Čo nás čaká ...

v jesenných mesiacoch úprava priestranstva pred farskými budovami

15.9.2014 vyvrcholí Rok Sedembolestnej Panny Márie národnou púťou v Šaštíne a zverením Slovenska pod ochranu Sedembolestnej Panne Márie

pripravila Ivana Štibraná

SÚŤAŽ**v aranžovaní kvetov**

5. júla 2014 na sviatok sv. Cyrila a Metoda v popoludňajších hodinách sa stretli súťažiaci v priestoroch pastoračného centra, aby z prineseného materiálu z vlastných záhrad, lúk alebo polí predviedli aranžérske umenie.

Súťažiacich bolo 8, z toho boli 3 z farnosti Smolenice a 5 z filiálky Neštich. Väčšina už mala skúsenosti s prípravou výzdoby chrámu. Kvetky boli skutočne pestré.

Každá kytica mala mať aj špecifické určenie, o ktorom mohla rozhodnúť aranžérka. Miesto, kde by sa kytica hodila a časť liturgického roka, pre ktorý ho pripravila.

Okrem estetické stránky, pri hodnotení zohrala úlohu aj trvanlivosť kvetov a priestorové rozloženie.

Aranžérske diela boli následne použité na výzdobu oboch našich chrámov.

Účastníčky súťaže strávili príjemné popoludnie a urobili aj službu farnosti. Napokon to nebolo jediný raz. Väčšina z nich sa aktívne podieľa na výzdobe chrámov, upratovaní, či iných prácach, za čo im patrí vďaka. Víťazkou súťaže sa stala pani Daniela Vallová. Účastníčky ocenil vdp. Samuel Sádecký.

Text a foto Ivana Štibraná

OSLAVA**100. výročie patentu sme si pripomenuli vďaka dvom Štefanom**

Oficiálne oslavy tohto významného výročia sa konali 16. augusta 2014 v rodisku objaviteľa padáka, v Neštichu.

Patentná listina č. 1108484, vydaná Patentovým úradom v USA 25. 8. 1914 bola uznaním Baničovho vynálezu pred americkými úradmi.

Osláv sa zúčastnili významné osobnosti politického a verejného života, členovia klubov Vojenských výsadkárov SR a ČR.

Nechýbalo pri tejto významnej udalosti ani zastúpenie farnosti. Vdp. Samuel Sá-

decký sa pri hrobe a pomníku na cintoríne prihovril hosťom a predniesol modlitbu.

Štefan Banič žil svojim nenápadným životom a rovnako skromne a nenápadne by upadol do zabudnutia aj jeho patent, ak by ho znovu nevynesol na svetlo sveta smolenický historik, učiteľ a etnograf Štefan Jastrabík, ktorý sa zaslúžil o vybudovanie pomníka na cintoríne, umiestnenie pamätnej tabule na rodnom dome a inštalovanie pomníka na letisku M.R. Štefánika v Bratislave.

Je dôležité uctíť si pamiatku tých, čo vykonali niečo výnimočné ako aj tých, čo sa zaslúžili o ich zviditeľnenie.

Text a foto Ivana Štibraná

ZO ŽIVOTA**Znamenie kríža**

Pred niekoľkými rokmi, v jednu letnú nedeľu tak na podvečer, požiadal ma Jožko Bubán, či by som išla otvoriť kostol, že jeho syn Michal má so sebou spolužiaka, bývajú spolu na internáte.

Spolužiak je zo Srí Lanky – hinduista a okrem iných zaujímavostí zo Smoleníc chcel by mu ukázať aj náš kostol. Obaja študovali v Rakúsku.

Ako vstúpil do sakristie, hneď si vyzul sandále – hoci mu Michal vysvetľoval, že my sa nevyzúvame, on si robil po svojom.

Ruky si pekne zložil dlaňami spolu, bosý vstúpil na prvý schod a úctivo pobožkal podlahu.

Tento úkon zopakoval ešte raz pred obetným stolom, asi ho navigovalo večné svetlo. Potom si prezrel celý kostol za asistencie Michala a Jožka.

Keď odchádzali, znovu si úctivo pokľakol,

pobozkal podlahu. Michal mu tlmočil, že mi pekne ďakuje. Nechýbal široký úsmev. Bola som dojatá a prekvapená, že on cudzinec a pohan, prejavil takú úctu nášmu katolíckemu chrámu.

Vážení bratia a sestry, zamyslime sa sami nad sebou. V našich kostoloch máme hneď pri vchode sväteničky. Keď vstupujeme do kostola namočíme ruku do sväteničky a prežehnáme sa. Teda urobíme na seba znak kríža.

Ruku na srdce. Je tento úkon naozaj znak kríža na naše telo s príslušným tichým pozdravom „V mene Otca i Syna i Ducha Svätého“? Nie je to len akési „pošuchorenie“ na našej hrudi?

Pri návšteve spevokolu z Trstína 18.5.2014, nakoľko som zavčasu otvárala kostol, zostala som ako zvyčajne v lavici vzadu pod sv. Zuzanou.

Všimla som si ľudí práve ako sa prežehnávajú. Takmer väčšina prichádzajúcich neurobila na seba poriadny úkon sv. kríža.

Tento cudzinec – pohan i keď sa neprežehnal, ale svojim spôsobom a úkonom nás kresťanov katolíkov zahanbil. Čo keby sa tento cudzinec – hinduista pozeral na nás katolíkov ako vstupujeme do kostola?

Iste by sa čudoval, aké úkony dávame na čelo a hrud', niečo, čo by sa preňho ťažko vysvetľovalo. S takouto úctou a vážnosťou vstupujú títo ľudia k svojmu Bohu do kostola?

Zamyslime sa a polepšime sa!

1.9.2014 Eleonóra Čurajová

CESTOVANIE

Balzam na dušu

Skončili sa chvíle oddychu a dovoleniek. Pri pohľade na fotografie z krásne prežitých dní nám spomienky zaletia na miesta, na ktorých sme v dobrej spoločnosti a príjemnej neopísateľnej atmosfére prežili pár krásnych dní.

Slnko kúpajúce sa v šume Jadranského mora, vzduch presýtený vôňou borovic, olivovníkov a morskej vody, dobrá kuchyňa, čarovná atmosféra prírody, priezračná voda, čo iné si človek môže želať na dovolenke. Takýmto miestom oddychu a relaxu je malý turistický raj - Tučepi v Chorvátsku. Tučepi leží na pobreží, ktoré je obklopené habitom mora a majestátnym pohorím Biokovo s najvyšším vrchom Sv. Jure merajúcim 1762m. Prvá písomná zmienka o mieste Tučepi v Kreševskom dokumente je z roku 1434, archeologické nálezy však ukazujú, že Tučepi sú staré takmer 6000

rokov pred Kristom. Cez územie Tučepi prechádzali grécki kolonizátori, nájde tu viaceré lokality z rímskych čias, odolávali útokom turkov. V tejto oblasti sa nachádza aj niekoľko kostolov napríklad:

- Sv. Kataríny tesne pod Bikovom pri časti Šariča kuča bol postavený v roku 1541

- Kostol Panny Márie pri cintoríne z roku 1703

- Kostol sv. Michala v časti Podpeč postavená v 18. storčí rodina Grubišič

- Farský kostol sv. Antona Padovanského (patróna Tučepi) postavený v rokoch 1898 – 1901 v neoromantickom štýle, pôvodný kostol bol zničený požiarom

- Kostol sv. Roka postavený v roku 1924 na základe veže starého kostola sv. Antona

- Kostol sv. Nikola Taveliča postavený tesne nad magistrálou pri mori uprostred dnešného centra, ktorý sa začal stavať v roku 1974 a dokončil v roku 1991

Ani tento rok sme nevynechali nedeľnú sv. omšu v priestranom, moderne zariadenom kostolíku s dobrou akustikou. Vždy sa tu zide veľké množstvo veriacich z rôznych krajín a spoločne ako veľká rodina slávime svätú omšu. Charismatický pán farár privíta všetkých prítomných v niekoľkých jazykoch, robí prezentáciu koľko Poliakov, Nemcov, Slovákov a príslušníkov iných národností je na sv. omši. Na omši sa spievajú známe piesne (Bárka, Ave Mária) a texty sa v domácom jazyku premietajú na plátno, takže spieva celý kostol v jednej reči. Je to neopísateľná atmosféra. Po skončení omše má pán farár pre všetkých pripravené pohostenie pod slnečníkom v podobe fig a dobrej domácej pálenky - Rakie. Nedalo nám aby sme si v tomto kostolíku opäť ako každý rok nezaspievali. Aj keď nás bolo iba zopár, ale o to s väčším nadšením a odvahou sme si zaspievali Dona nobis, či Magnifikát. Pridal sa k nám aj pán farár. Balzomom na dušu bolo neopakovateľné čaro kostolíka, blízkosť Pána

a jeho veľkolepé dielo na zemi. Oddýchlo si telo aj duša.

Dáša Lančaričová

Leto v Lurdoch

Pri kolegynkinej otázke: „Kam sa chystáš na dovolenku tento rok?“ som sa len posmiala a odvetila: „Predsa klasicky ako vždy - do Lúrd!“. Priznám sa, že aj tento rok to bolo „zaujímavé“ s prípravami a zabezpečovaním potrebného na cestu – cez ubytovanie po ceste, ubytovanie v Lurdoch, ustálenie počtu dobrovoľníkov až po zabezpečenie auta. Ale aj teraz sa ukázalo, že pokiaľ dôverujeme Bohu a popri tom nás modlitbami „drží“ celá záplava známych aj neznámych podporovateľov, tak sa nemáme čoho báť a nemusíme stresovať. Akurát je to pre nás dobré, lebo sa cvičíme v ešte väčšej dôvere, trpezlivosti a odovzdanosti. Ubytovanie v Lurdoch sa podarilo, ubytovanie po ceste iba na polovicu a auto dva dni pred odchodom nám tiež potvrdili. Takže nám nič nebránilo v tom, aby sme 9.7. nasadli do nášho motorového „tátoša“ a vyrazili na cestu. Čakalo nás vyše 2 000 km do cieľa nášho putovania s dvomi zastaveniami na nocľah a oddych po ceste. To isté aj späť. Prvá zastávka v Magdenau v cisterciánskom kláštore predstavovala pre nás oázu pokoja a ticha po celodennom natriasaní sa na cestách. Kláštor je postavený vo výške cca 800 m n.m., tak som si pripadala, ako keby som spala na našich Zárubách. Druhý deň to bolo trochu nervóznejšie, lebo sme nevedeli, kam zložíme večer naše telesné schránky na odpočinok, ale dôverovali sme, že určite spať v aute alebo niekde na parkovisku na zemi nebudeme. A Pán Boh sa opäť postaral. Našli sme voľný cestovný hotel na periférii Lyonu. Posledná časť ubehla veľmi rýchlo a nebyť dvojhodinového zdržania na francúzskych diaľniciach a niekoľko desiatok

kilometrov obchádzky, mohli sme byť v cieľi oveľa skôr. A potom nasledovala služba – rozdelení sme boli takmer všade, na letisku, na stanici, v kuchyni, pri procesiách, v kúpeľoch, dokonca niektorí z nás vypomáhali aj pri žehlení a šití. Keby ste videli to množstvo: ornáty, alby, štóly! Každý dobrovoľník si nájde svoje miesto a uplatnenie.

Čas v službe a pri stretnutiach so známymi ubiehal neskutočne rýchlo. Vďaka Bohu za to, že sme stretli množstvo Slovákov, s ktorými sme mohli „pokecať“ v rodnej reči; vďaka za pátra Ondreja - kňaza, ktorý chodieval do Lúrd taktiež slúžiť - spovedá, vypočuje si človeka a snaží sa mu poradiť a ktorý len pre nás t.j. slovenských dobrovoľníkov odslúžil sv.omšu a udelil nám požehnanie na cestu. Vďaka za možnosť služby pre všetkých tých, ktorí do Lúrd chodia – zdraví, aby načerpali; chorí, aby našli povzbudenie a silu niesť každodenný kríž; mladí, starí, dobrovoľníci, kňazi, rehoľné sestry, skauti. Úžasné spektrum ľudí, osudov, trápenia, ale aj radosti, pokoja, rozdávanie sa, spolupatričnosti, ochoty pomôcť ako v jednej veľkej rodine, napriek tomu, že pochádzame z rôznych kultúr a národov. Vďaka aj za tých, ktorí nám akoukoľvek formou pomohli dostať sa sem, na toto miesto, kde – ako sa vyjadril jeden môj spolupútnik – „sa nebo dotýka zeme“; za všetkých, ktorí nás sprevádzali modlitbami.

Vďaka za ... a tu by nasledovalo ešte veľmi veľa vecí, ktoré by bolo treba spomenúť, ale toľko papiera a priestoru nemám. Tak to zhrniem do jednoduchého vďaka za všetky dosiahnuté dobrodenia a dary.

Cesta späť bola podobná, ako cesta tam, v dôvere sme pomaličky „ukrajovali“ z množstva kilometrov, ktoré nás delili od domova a blízkych. Prvú noc na cestách sa opäť našlo ubytovanie v okolí Lyonu - aj keď na poslednú chvíľu, ale predsa. Druhý oddych v Magdenau ponúkol klasické ticho a pokoj. A na tretí deň sme šťastlivo dorazili domov, plní zážitkov.

Ale na záver by som sa ešte rada zastavila pri dvoch slovíčkach. Ticho a pokoj. Niečo, čo aj mňa tento rok počas pobytu najviac oslovilo a čo som nanovo objavila.

Na ceste, ale aj počas pobytu v Lurdoch bolo nesmierne veľa možností na vychutnanie si takéhoto ticha a pokoja. Koľkokrát počas pracovných povinností, v množstve stresu a hluku máme možnosť zastaviť sa, „nadviazať“ kontakt s Ním, ktorý nás stvoril a dal nám k užívaniu všetku tú nádheru navôkol? Stíhame vnímať krásu jednoduchých vecí? Tešiť sa z maličkostí? Viem a poznám to sama na sebe, že nám

to častokrát uniká a nevenujeme tomu vôbec pozornosť, všetko robíme akosi automaticky. Ale je to dôležité! Zastaviť sa, „skontaktovať sa“, vnímať krásu jednoduchosť a tešiť sa z maličkostí. Boh je tu pre nás 24 hodín denne, 7 dní v týždni. Chce, aby sme Mu venovali svoj čas.

Skúsme to a nebudeme ľutovať. Želám sebe, aj nám všetkým, aby sme sa častejšie zastavili, častejšie „skontaktovali“ s našim Nebeským Otcem, častejšie sa stíšili a vychutnávali ticho a pokoj. A zároveň načúvali tomu, čo nám ON chce povedať.

Text a foto Dária Jajcayová

Medžugorie

Počas dlhých letných dní, ktorých sa väčšina z nás nevie dočkať, sa nám z roka na rok ponúka viac a viac možností. Niektorí si oddych vychutnávajú s rodinami či priateľmi pri mori, iní chodia načerpať nové sily a energiu do hôr a venujú sa športom, ďalší cestujú a spoznávajú krásne kúty sveta a mnohí preferujú kultúrne leto spojené s koncertmi, festivalmi, divadlami, besedami a inými aktivitami.

Môj dočarbaný kalendár mi tento rok praskal rôznymi akciami, do ktorých som sa veľmi rada nechala vrhnúť, no v strede leta som si našla už po tretíkrát čas na jeden týždeň v nenápadnom mestečku v Bosne a Hercegovine, v Medžugorí, kde sa už po 25.-krát konal festival mladých – Mladifest.

Hoci Medžugorie ešte stále nie je oficiálne uznané za pútnické miesto, (aj keď sa vraj k tomu už schyluje), uprostred leta sa zmení na živý obrovský dav. Pre mňa osobne znamená najlepšiu oázu pokoja pre dušu a myseľ, z ktorej môžem potom ďalej čerpať. Je to moja srdcovka a keď môžem, veľmi rada sa tam vraciam.

Mladifestu, ktorý založil farár Slavko Barbarič sa v začiatkoch zúčastňovalo len niekoľko desiatok ľudí kvôli vtedajšiemu režimu v krajine. Toto leto už bol areál pred miestnym františkánskym kostolom zaplavený vyše 50 000 ľuďmi a tohtoročné motto znelo „Hľa, tvoja matka“. Na festivale stretnete naozaj pestrofarebnú mozaiku ľudí z rôznych kútov sveta, chorých, veriacich, neveriacich, hľadajúcich svoju cestu a smer, od tých najmenších pútnikov až po dôchodcov, ktorí vždy radi načerpajú energiu počas takého živého týždňa.

Mladifest je organizovaný vždy na prelome júla a augusta. Počas celého týždňa sú katechézy na rôzne témy, ktoré nás vždy obohatia. Katechézy sú popretkávané svedectvami ľudí z rôznych sfér a krajín. Vždy

je treba len naladiť na telefónnu stanicu so slovenským prekladom, nasadiť slúchadlá a s napätím počúvať príbehy ľudí, ktorí mali a dosiahli všetko, no i napriek tomu sa akosi „stratili“ alebo naopak ľudí, ktorí nemali nič, boli na pokraji spoločnosti a na samom dne, ľudí ktorí prežili obrátenia, zažili v živote zázraky, Boží dotyk či zmenili a priviedli k Bohu desiatky neveriacich, svoje rodiny a urobili vo svojom živote naozaj veľké veci. Nie vždy z každej katechézy či prednášky si človek niečo vezme, no každý si nájde niečo, čo ho osloví, posunie ho ďalej, upevní vo viere.

Keďže ide o mariánske miesto, nesmie chýbať ruženec a keďže si počas roka naň málokedy v uponáhľaných dňoch nájdem čas, tu sa ho večer po svedectvách s radosťou zúčastňujem. Každý desiatok sa vždy modlí iný národ a pri čínskom, či kórejskom nám vždy úsmev pohráva na tvári. Po ruženci nasleduje svätá omša. Omše v Medžugorí mi vždy prídu plné života už len kvôli tomu, že po pódiu vidíte behať a tancovať počas rytmických gospelových piesní sestričky či miestnych františkánov, ktorí zrazu rozhybu ľudí na jednoliaty tancujúci, mávajúci dav, ktorý sa usmieva a chváli Pána. Kázne, ktoré mal počas omši miestny farár „fra“ Ante Vučkovič vždy oslovili, zaujali a od únavy sme veru nezaspali, keďže kázal s klasickým juhoslovanským temperamentom a zvučnou intonáciou.

Jedna z vecí, ktoré na mňa zapôsobí azda najviac sú moderované večerné adorácie po svätej omši a na tých tohtoročných si naozaj dali organizátori záležať, boli skutočne výnimočné a dotýkajúce sa. Dav ľudí z minimálne 60 krajín celého sveta utíchne a bdie, sem-tam je ticho v tme prerušené hovoreným slovom a z každej adorácie sme si niesli niečo, čo sa nás dotkne, čo práve v tej chvíli prežívame a

túžime počuť, často sú to odpovede a povzbudenie, ktoré v tej chvíli potrebujeme a cítime, že je to práve o nás. Medžugorie, čiže „medzi horami“ je mestečko, ktoré je obklopené kopcami a minimálne jedno ráno v Medžugorí sa vždy vyberieme na neďalekú horu Križevac (520 m.n.m.), na vrchole ktorej je postavený veľký biely kríž, v ktorom sú umiestnené relikvie zo svätého kríža v Ríme. Oči sme ledva rozlepiť o 4:00 ráno, keďže sa pre davu a teplo odporúča chodiť pred východom slnka a my sme sa vybrali ku krížu, ktorý vyčnieva nad mestom a vidieť ho už z diaľky. Cestou na vrchol vedie krížová cesta a niektorí pútnici už pred prvým zastavením vyzývajú topánky a na Križevac idú bosí. Hoci sa spočiatku zdá, že ide o niečo prílišné, o akýsi fanatizmus, no mnohí ľudia to pokladajú za obetu, hľadajú odpustenie alebo si chcú vymodliť svoje prosby a pocítia akúsi úľavu, vnútorný pokoj. Na vrchu sa vypína veľký biely kríž a pod ním desiatky ľudí. Každý si nájde malú skalú pre seba, kde sa učupí a môže popremýšľať, modliť sa srdcom, alebo len tak sedieť a vychutnávať si pokoj, východ slnka a vnímať okolité emócie ľudí.

Ešte navštevovanejší je však vrch Podbrdo – miesto, kam prichádzajú vizionári. Na vrchole vás víta jednoduchá biela socha Panny Márie, pod ňou kvety, fotky, papieriky s menami, prosbami a kopec ľudí – usmiate, zasnených, modliacich sa, plačúcich, bezvládných či na vozíkoch, ktorých tam na rukách priniesli. Na Podbrdo sme sa vybrali tento rok aj o polnoci, kde sme sa vyhli davom, vytvorili sme skvelú partiu, pridali sa k nám aj ľudia z iných krajín a na vrchu v tme, medzi sviečkami s vypínajúcou sa sochou našej nebeskej mamy sme chvíľu pobudli a užili si ten vzácny moment a chvíle samoty.

V Medžugorí má svoj dom aj známa komunita Cenakolo, ktorá je domovom tých, ktorí boli závislí na čomkoľvek. Sú tam ľudia, ktorí sa dotkli samého dna a boli stratení, no pocítili Boží dotyk a prácou a modlitbou znova našli svoje miesto v živote. Dvere majú počas festivalu pre nás vždy otvorené a ak máte šťastie, dočkáte sa aj svedectva nejakého krajana, ktoré vždy zaujme.

Jeden večer v hlavnom programe je venovaný aj ich vystúpeniu Credo (Verím) a toto predstavenie je naozaj dych vyrážajúce, hudba, svetelné efekty a výkony mladých z komunity naozaj oslovia každého diváka a vždy si tam človek nájde niečo, čo osloví a naozaj zaujme.

Ak je človek duchovného programu presýtený, stačí nastúpiť na miestny autobus, ktorý vás odvezie do neďalekého Mosta-

ru, kde to priam dýcha históriu, do Sarajeva alebo sa môžete ísť pokochať a osviežiť na vodopády Kravice. Cestou späť si dopraje aj telo a chodievame sa plahočiť na Makarsku.

Týždeň v Medžugorí nám pretečie pomedzi prsty doslovne ako voda. Program si robí každý podľa svojho výberu, čo ho zaujme, čo prežíva a ako sa cíti, po čom vtedy prahne. Tohto roku sa zúčastnilo festivalu vyše 60 národov, vlajky ktorých povievali tu i tam. Prišlo vyše 500 kňazov, ktorý ochotne sedeli v areáli na slnku s tabuľkami s nápisom rečí, ktoré ovládali a ľudia prichádzali na výnimočné spovede, keďže Medžugorie je označené aj ako spovednica sveta.

Každý má vraj nejaké svoje obľúbené pútnické miesto a pre mňa je to momentálne Medžugorie. Hoci je uprostred leta pohľtené davmi, vládne tam pokoj, nijaké tlačenie, ľudia sa na vás usmievajú, zastavujú vás, pomôžu, zdieľajú. Človek tam naozaj zažije zázračné chvíle, výnimočné spovede, nájde si nových priateľov, komunitu, načerpá nové sily. Program je z roka na rok vylepšený, človek si všima iné detaily, zažije čudné a nevysvetliteľné náhody a ten pokoj, čo tam nájde, lebo sa tam naozaj niečo deje a chvíľu cíti že je to miesto, kde sa spája nebo so zemou treba naozaj zažiť na vlastnej koži, lebo sa to opisuje skutočne ťažko.

Monika Kováčová

Na potulkách Etiópiou

V júli sa mi naskytla príležitosť dosýta si vychutnať prázdninový mesiac, a tak som nelenila, zbalila si svoj batoh, šup ho na plecía a hor sa objavovať nové nepoznané. V škole som na prednáškach veľa počúvala o slávnej Aksumskej ríši a kráľovnej zo Sáby, kamelotskom africkým Gondare, kresťanstve ako štátnom náboženstve etablovanom už v štvrtom storočí či o nespútaných kmeňoch žijú-

cich si svojim tempom nehľadiac na svetový vývoj a globalizáciu. Krajina, ktorá so svojej dlhej histórii nebola nikdy kolonizovaná, plná ukážkovej zelene a veselých ľudí v celkovom počte 80 miliónov si ma od prvej minúty získala – reč je o jednej z najchudobnejších krajín sveta – Etiópii. Možno by som mohla písať o starej minulosti či spomenúť atrakcie, ktoré by ste určite mali vidieť, ale chcem sa s vami podeliť o niečo, čo u nás nemožno zažiť. V hlavnom meste Addis Abeba (Nový kvet v úradnej amharčine) som zopár dní bývala u saleziánov. Venujú sa na môj vkus riadnej sociálnej práci – po nociach hľadajú na uliciach tohto veľkomesta chlapcov, ktorým sa ulica stala novým domovom. Bezprízorné tváre, malí feťaci a zlodejci si vo svojich bandách budujú svoj svet s vlastnými pravidlami. Keď som sa otca Takeleho pýtala, koľko sa ich takto poneviera mestom, zaskočil ma číslom 60 tisíc a to bola reč len o chlapcoch! 6, 7 či viac roční vagabundi strpčujúci svet vzorným občanom alebo deti, ktorým chýba obyčajný život kdesi na dedine v kruhu rodiny a kopa lásky k tomu. V našich zeme-pisných šírkach by sme hovorili o jednom väčšom meste, tu je tento počet zanedbateľný, keďže si nevyslúžil pozornosť vlády či spoločnosti ako takej. Otec Takele ma v jeden večer berie spolu s ďalšími dvomi pracovníkmi do auta a ideme na „lov rýb“ do nočného mesta. Po pravidelných stretnutiach s malými divochmi priamo v uliciach Addis sa dostávajú do denného centra. Ak preukážu chuť zmeniť sa a osvoja si nimi stanovené pravidlá a nevynechajú ani jeden deň, putujú do dennej opatery saleziánov. Motivovať a presvedčiť však malých nespratníkov, že život je viac ako len túlanie sa a krádeže, je vskutku náročné. Na ulici sú totiž vlastnými bohmi. A práve tam je kameň úrazu a dôvod, prečo sa celému 60-tisícovému zástupu „malíčkových“ venuje len hrstka oduševnených ľudí. Vystupujem z auta a púšťam sa do reči

s ušmudlaným chlapcom, ktorý môže mať tak maximálne 6 rokov. Pohotovo na mňa vybaľuje zopár anglických fráz. Za ním sa krčí banda malých chuligánov počúvajúc pre mňa nezrozumiteľné slová v amharčine od sociálnych pracovníkov. Pri pohľade na nich mi mimovoľne zvierá srdce. Nezaslúžia si tieto deti viac? V duchu týmto mužom vravím: máte môj rešpekt páni, naozaj ťažká práca. Saleziáni však idú vo svojom úsilí ešte ďalej, vyhľadajú rodiny chlapcov a postupne sa ich snažia zaradiť tam, kde by ako deti mali patriť – do tepla rodiny. Smutná realita, ktorá ma však inšpirovala nepoľavovať a neuspokojiť sa s vedomím, že som urobila všetko, čo som mohla.

Emília Bihariová

PRIPOMÍNAME SI Sté výročie vypuknutia Prvej svetovej vojny

Dňa 28. júla sme si pripomenuli sté výročie vypuknutia 1. svetovej vojny. Hoci nás od dovtedy najväčšej vojnovkej katastrofy delí celé storočie a svet zažil odvtedy i ničivejšiu vojnu, správy z posledných týždňov a mesiacov naznačujú, že ľudstvo sa dostatočne nepoučilo a mier, či sloboda nie sú ani v dnešnej modernej a vyspelej dobe ničím samozrejým. Moc, korisť, vláda, propaganda, imperializmus, nacionalizmus, ovládnutie národa národom, krajiny krajinou, ekonomické prvenstvo. Pohnútky a túžby jedincov, či skupín, ktoré čas ani po sto rokoch nezmažal.

Na pozadí 1. svetovej vojny bol atentát na následníka rakúsko-uhorského trónu Františka Ferdinanda d'Este a jeho manželky v Sarajeve. Táto udalosť však nebola dôvodom, ale len spúšťačom a vhodnou zámenkou na vyvolanie vojenského konfliktu, ktorý bol len otázkou času v dobe, kedy to medzi svetovými veľmocami vrelo. Vzájomné dohody medzi jednotlivými krajinami spôsobili, že nastala reťazová reakcia. Jeden štát vypovedal vojnu druhému, na obranu ktorého sa postavil ďalší a ďalší atď.

Hoci pôvodným plánom mocných bolo krátke zúčtovanie s protivníkmi, konflikt prepukol v totálnu a svetovú vojnu, akú dovtedy svet nezažil. Táto vojna znamenala zatiahnutie obrovského množstva ľudí do bojov a použitie nových druhov zbraní a techniky. Hoci sa údaje rôznia, výsledkom besnenia 1. svetovej vojny bolo 9 až 10 miliónov mŕtvych vojakov. Zo Slovenska narukovalo asi 400 tisíc mužov, čo boli len približne 4 percentá z celkové-

ho počtu takmer 9 miliónovej armády Rakúsko-Uhorska. Z tohto počtu sa 70 tisíc slovenských vojakov domov nevrátilo.

V prvých dňoch po vypuknutí konfliktu sa konali vo väčších mestách veľkolepé manifestácie za vojnu sprevádzané patetickými prejavmi, ktoré volali na slávu vojne, vlasti a cisárovi. Bolo to však len divadlo, ktoré organizovala vrchnosť.

Táto propaganda mala za cieľ vyvolať všeobecné vojnové nadšenie. V novinách vládla cenzúra, fotografie a správy boli vyberané účelovo. Hoci boli aj takí, ktorí rukovali s veľkým odhodlaním, všeobecné nadšenie bol len mýtus. Akýkoľvek náznak nespokojnosti sa však mohol posudzovať ako vlastizrada. Preto obyčajní ľudia väčšinou rukovali bez prejavov nesúhlasu a vzdoru, lebo to jednak považovali za svoju povinnosť a na druhej strane sa nechceli priečiť zákonom.

Hoci slovenskí vojaci nemali veľkú vôľu ísť bojovať za monarchiu, ktorá ich národne dusila, a už vôbec nie proti Srbom, či Rusom - slovanským národom, prvé obdobie vojny patrili medzi najdisciplinovanejších a najposlušnejších. Až v posledných fázach sa prejavili ako rebeli a podnikli viacero vzbúr.

Naši slovenskí vojaci bojovali na rôznych frontoch. Najväčšie množstvo ich však padlo na východnom fronte a v severnom Taliansku pri rieke Piava. Tu bojovalo aj množstvo smolenických vojakov, ktorí boli súčasťou 72. bratislavského pešieho pluku. Na Piave Slováci okrem mimoriadne namáhavých bojov zažili aj veľký paradox. Na jednej strane frontu sa ocitli Slováci v rámci rakúsko-uhorskej armády a na druhej Slováci, ktorí sa stali súčasťou československých légii, ktorí na druhej strane bojovali za nový samostatný štát.

Nezabudnime však, že vojna významne zasiahla aj do životov civilistov v zázemí. Nezabudnime teda na siroty, ktoré prišli o otcov, živiteľov rodín, na matky, ktoré prišli o synov, ženy o mužov. Materiálne vojnové škody boli síce obrovské, no stratám

na ľudských životoch sa to nevyrovná. Výsledkom vojny bolo množstvo mŕtvych, nezvestných, či zmrzačených. Nešlo však len o zmrzačenie telesné, ale i duševné a duchovné. Vojna vo svojom rozsahu a intenzite rozvrátila dovtedajší poriadok a otriasla aj vierou v Boha. Ľudia boli nútení konať proti morálnym zásadám, keď človek bral zbraň proti človeku. To mnohí nedokázali uniesť. Všadeprítomná smrť, zabíjanie, katastrofálne životné podmienky v zákopoch, choroby. Vojnové besnenie, ktoré prepuklo v nevídanom meradle, z nich spravilo doživotné duševné trosky, ktoré sa už nikdy do života nevrátili.

Toto bola pravá tvár 1. svetovej vojny. Tí starší sa možno o nej dozvedali z rozprávania starých otcov, ktorí sa „veľkej vojny“, ako sa vtedy nazývala, zúčastnili. Vo všeobecnosti však stojí kdesi v tieni 2. svetovej vojny a mnohí možno ani nevedia, kto a prečo v nej bojoval. Lenže málokto si uvedomuje, akú veľkú stopu a trauma tento vojenský konflikt pre svet znamenal a aké významné a nenávratné zmeny v konečnom dôsledku priniesol. Spomienka na sté výročie vypuknutia 1. svetovej vojny nemá byť len pripomenutím si tejto udalosti, či zopakovaním si našej histórie. Má byť aj spomienkou na jej obeť, ktoré v nej položili svoje životy a výstrahou, aby sa podobné hrôzy už nikdy neopakovali.

Mária Gregušová,
foto ilustračné

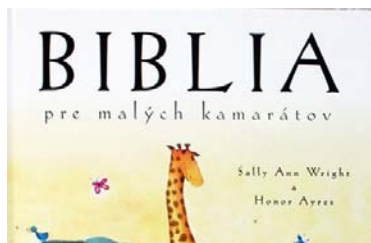
Biblia pre malých kamarátov Sally Ann Wright a Honor Ayres

Letných pekných dní ubúda a zostávame dlhšie vnútri s malými deťmi. Je to čas, ktorý sa dá pekne využiť s novou knižkou v ruke. Hľadala som detskú bibliu alebo biblické príbehy pre deti okolo 4 rokov v kníhkupectvách. Môžem povedať, že to nebolo až také jednoduché.

Ak chceme, aby sa dieťaťu knižka páčila a rado ju čítalo, musí spĺňať určité „detské“ kritériá. Biblia pre deti nie je len knihou na potešenie, ako sú napríklad rozprávkové knižky, ale aj na spoznávanie kresťanských hodnôt a príbehu viery prvých kresťanov.

Štvorročné deti, ak sú k tomu vedené od malička, majú radi knihy. Majú radi príbehy, pri ktorých si môžu rozvíjať svoju fantáziu, budovať slovnú zásobu, tešiť sa, že je s nimi mama, či táto, ktorý s nimi číta. Vedia si sami listovať v knihách a mnohé príbehy, rozprávky alebo básničky poznajú naspamäť. Aby sa im dobre čítalo, kniha musí mať primeranú veľkosť detskej ruke. Nie veľmi maličká, dlaňový formát ako pre batolať, no nie veľmi veľká, napr. A3 formát, ktorá môže byť aj dosť ťažká.

Biblia pre malých kamarátov má ten správny formát. Je o niečo menšia od A4, ľahká, nie veľmi hrubá. Na obale knihy sú

typické detské motívy: zvieratká a dúha. Ilustrácie tvoria určite aspoň polovicu úspechu u detí. Ak sú pekné, blízke detskému svetu, deťom sa knižka bude páčiť. V tejto knižke je veľa pestrých obrázkov, na každej strane ich môžeme nájsť. Sú maľované vodovými farbami, blízke deťom, pretože aj ony rady maľujú vodovými farbami. Detskí čitatelia sú veľmi vnímaví, mnohé rozprávky vedia prerozprávať podľa obrázkov. Preto by autori detských náboženských kníh mali viac myslieť na tento fakt a využiť ho vo svoj prospech. A nielen oni, ale aj rodičia, ktorí svojim deťom vedia pripomenúť biblický príbeh, určitý symbol viery podľa obrázkov.

Naši malí škôlkárski čitatelia už majú určitú slovnú zásobu, ale nepoznajú význam všetkých slov v bežnej reči, tobôž nie v náboženskej literatúre či Biblii. Preto treba nielen bežné náboženské termíny pri-

spôsobiť detskému čitateľovi, ale aj slová z každodenného života. Žiadne dieťa nehovorí mame matka, ale mama, ani otcovi otec ale ocko či táto. Autori sa snažili v tomto vyjsť deťom v ústrety a v biblických príbehoch zo Starého a Nového zákona používajú slová mama, ocko

Biblické príbehy sú upravené tak, aby ich deti pochopili. Príbeh Adama a Evy, ktorí porušili sľub a jedli zo stromu, z ktorého to mali zakázané autori dokončili takto: „Adam a Eva sa zrazu na seba pozreli. Cítili sa previnilo. Uvedomili si, že spravili presne to, čo im Boh povedal, aby nerobili. Všetko pokazili. A zrazu bolo nešťastní. Aj Boh bol nešťastný. Už viac nemohli zostať v záhrade, ktorú pre nich Boh stvoril. Už viac nemohli byť jeho najlepší priatelia.“ Pre dieťa v tomto veku je jedná z najhorších vecí, čo sa im môže stať, že im kamarát povie, že už nechce byť ich kamarátom. Autori vhodne vystihli v príbehu o prvom hriechu podstatu toho, čo sa vlastne stalo pre deti veľmi dobrou formou.

V knihe je mnoho ďalších príbehov zo Starého a j Nového zákona prerozprávané podobnou formou.

Kritérium dobrej knihy pre dieťa je, že si ju deti sami listujú a chcú ju čítať. V našom prípade tomu tak je a radi sa so synom k nej vraciame.

Marianna Hudcovičová

(autorka prednášala detskú literatúru)

Kde som sa tu vzal?

Koľko rokov má vaše dieťa? Chystá sa pomaly do školy? Už vie o tom ako vzniklo v mamičkinom brušku? Kto mu to má vysvetliť až sa opýta?

Miest, kde sa všetko dozvie, je veľa: bilboardy, časopisy, televízia, internet, kamaráti na ulici, spolužiaci v triede, v lepšom prípade detská skupina kresťanského spoločenstva. A títo informátori to vedia od koho?

Kto je správnym zdrojom tejto citlivej, vážnej témy? Hanbíme sa, je nám to trápne, nepovažujeme to za potrebné? Kto informoval nás?

Dnešné deti sú odlišnou generáciou. S informáciami narábajú ináč. Ak zažijú otvorenú komunikáciu na všetky témy v dôvere a bezpečí rodiny, je nádej, že prídu zase za nami s otázkami a problémami. Ale ak ich naučíme, že o niečom sa u nás vôbec nehovorí, nájdu si svojich „poradcov“... Napríklad aj pre intímnu oblasť.

Prečo teda s deťmi treba hovoriť aj o intímnych otázkach?

- lebo rodina je prvý učiteľ, je to naše pri-

vilégium, právo a povinnosť

- lebo gender- ideológia nám chce vnútiť celoštátnu sexuálnu výchovu už do škôlok a základných škôl, vynechávajúc rodičov z procesu

- lebo je to prirodzená vec

- lebo spôsob príchodu na svet vymyslel Boh...

Takto sa vyjadrujú o knihe Alena Ješková a Adela Hroncová, ktoré túto tému spracovali. Mnohí rodičia chcú začať, len nevedia, aké slová voliť, kedy začať a pod. Práve pre nich je tu táto pomôcka. Táto nová publikácia „Kde som sa tu vzal“ nie je vhodná na samostatné detské čítanie, ale pre prácu rodiča s dieťaťom. Je interaktívna, tvorivá, na vyfarbovanie, sú v nej rôzne úlohy ako rozhovor, dokresľovanie, lepenie, strihanie- aktivita.

Cieľom knihy je aj vrátiť rodinám hlbšiu komunikáciu o všetkom, nutnosť zrucať tabu a zmeniť postoj k tejto téme v kresťanských rodinách, aby mali argumenty proti chorým ideológiám, aby nedostali všetky informácie naraz, ale v postupných krokoch.

Viac ako tisíc slov o knihe je prečítať si ju a utvoriť si vlastný názor a snáď bude i vhodnou pomôckou.

Miroslava Gregušová

PRÍBEH

Muž, ktorý hľadal lásku

„Dobrý deň,“ zaznelo spoza vysokého pultu, zaprataného všakovakým haraburdím.

Muž v stredných rokoch milo odzdravil, potom čo vošiel dovnútra tmavej miestnosti, dýchajúcej akosi nostalgickou atmosférou.

„Želáte si niečo?“ spýtal sa ho chlapík, ktorého vzhľad pripomínal skôr čarodejníka.

Zadíval sa mu do očí. „Hľadám lásku,“ v jeho odpovedi postrehol zatrpknutosť, ktorá ho prekvapila.

„Lásky tu máme plné police,“ odvetil chlapík. „Ako vyzerala tá vaša?“

„Oslovila ma svojou krásou a čistotou. Na prvý pohľad som sa do nej zamiloval. Pochopil som, že je niečo úžasné a skvelé v tomto skazenom a hnusnom svete.“

S úsmevom ho počúval. „Podobne vyzerá viacero lások,“ uvažoval. „Mohli by ste mi ju opísať presnejšie?“

„Mrzí ma, že som nebol rozhodnejší a nekonal tak, ako by možno konalo

moje srdce," zamyslel sa. „Máte tu aj lásku poznačenú pesimizmom a nedôverou?“

„Takých je tu veľa," ubezpečoval ho. „Možno si z nich vyberiete," podával mu zaprášenú krabičku. „Priniesla ju sem istá žena s tým, že si našla novú lásku. Raz som ju videl, ako pozerá dovnútra otvorenej krabičky, ale odvtedy sa tu neukázala.

„Spomínam si," pozrel sa na krabičku a pokrútil hlavou, že to nie je tá, ktorú teraz hľadá. „Bola to moja detská láska," dodal. „Mal som ju rád.“

„Toto je jediná láska, prinesená človekom, ktorý má s vami niečo spoločné," s napätím očakával, ako zareaguje.

„Škoda," z jeho slov bolo cítiť smútok. Poďakoval a už chcel odísť, keď zrazu ktosi otvoril dvere. Neveriacky pozrel. Pred ním stála žena, lásku ktorej hľadal a ona ju ešte neodniesla do zabudnutia.

„Čo tu robíš?" spýtala sa, i keď vedela, že táto otázka je zbytočná.

„Hľadal som tvoju lásku," pokúsil sa o vysvetlenie. Na chvíľu zostalo ticho. Nie však ťaživé, skôr upokojujúce.

„Myslím, že sa ti ju nepodarilo nájsť, keďže ju mám stále pri sebe," otvorila kabelku a vytiahla z nej nádhernú krabičku plnú toho, čo hľadal.

Zacítil, ako sa do miestnosti aj do jeho duše spolu s ňou nahnul kopec čerstvého vzduchu a svetla.

„Prečo ma máš rada?" začudoval sa.

Šibalsky sa na neho usmiala. „Už som ti to niekoľkokrát povedala. Porozmýšľaj.“

Júlia Rakovská

Aká som ustrica ???

V jednej publikácii som objavila zaujímavý postreh o perlách. Zase som sa niečo nové naučila. Vraj perly, ktoré vznikajú v búrkach, majú len škrupinu. Sú duté. Rovnako je to aj vtedy, keď pýcha buduje osobnosť človeka.

A tu je príbeh:

„Ustrica povedala ustrici: „Niečo ma vo vnútri veľmi bolí. Je to čosi ťažké a guľaté. Druhá jej s chvastúnskym uspokojením odpovedala: „Chvála nebu i moru, ja také bolesti nemám. Mám sa dobre, som zdravá zvnútra i zvonku.

Práve vtedy tadiaľ prechádzal rak a vypočul si rozhovor oboch ustríc. Tej, čo sa mala dobre a bola celá zdravá povedal: „Áno, máš sa dobre, si zdravá zvnútra i zvonku, ale bolesť, ktorú tvoja susedka nosí v sebe, je perla nevšednej krásy.“

Poučenie: „A v tom je najväčší pôvab ustrice. Keď do nej vnikne zrno piesku alebo kamienok, poraní ju, ale ona nezačne fňukať, nezlomí sa a nezúfa. Deň čo deň premieňa svoju bolesť na perlu, a to je majstrovské dielo.“

Protikladom pýchy je pokora.

Daniela Vallová

Nie len pre orlov!

„Tí však, čo dúfajú v Pána, dostávajú novú silu, získavajú silu ako orly, utekať budú a neustanú, budú putovať a neomdlejú.“ /Iz 40,3 /

Keď sv. Terézia z Avily hovorila o modlitbe, povedala, že je to „rozhovor s Tým, o ktorom vieme, že nás miluje.“ Boh nás stvoril z lásky a všetci sme pozvaní k hlbokému priateľstvu s Bohom. Božia láska je bezhraničná a v skutočnosti nie my hľadáme Boha, ale sám Boh hľadá nás. Boh nás hľadá nie preto, že sme svätí a dokonalí, ale preto, že sme hriešnici. Prichádza k nám, aby nás spasil...

Iná karmelitánka – sv. Terézia z Lisieux /"malá Tereška"/ napísala vo svojom rukopise: „Nie som orol, mám iba oči a srdce orla, a mimo svojej krajnej lásky sa smiem dívať do Božského Slnka, Slnka Lásky a moje srdce v sebe pociťuje všetky city orla...“

Ak vo svojom srdci pociťuješ túžbu po hlbšom náboženskom živote, túžbu po modlitbe, nikdy sa neznechucuj svojou slabosťou. Nemusíš byť svätý, aby si vykročil na cestu modlitby. Stačí že máš „oči a srdce orla“.

Ak v sebe nachádzaš veľké túžby, dôveruj Bohu, ktorý ich vložil do tvojho srdca – On ich v tebe aj vyplní... Ak máš oči a srdce Orla si pozvaný..

Daniela Vallová

ŠTATISTIKY

Krsty:

Alex Štepka, krst 20. 7. 2014

Dominik Steigauf, krst 17. 8. 2014

Michaela Oscitá, krst 17. 8. 2014

Mia Petrovičová, krst 17. 8. 2014

Sobáše:

14. 6. 2014 Jaroslav Hraško (Bratislava) a Petra Jankovská (Trnava)

21. 6. 2014 Michal Pisarovič (Smolenice) a Paulína Podolanová (Rajec)

21. 6. 2014 Tomáš Krasula (Bratislava) a Katarína Uhlárová (Prašice)

28. 6. 2014 Martin Papp (Borinka) a Zuzana Hánová (Borinka)

28. 6. 2014 Peter Pečenadský (Nitra) a Dana Belokostolská (Bučany)

12. 7. 2014 Urban Slovák (Smolenice) a Lucia Jeleňová (Trstín)

26. 7. 2014 Chad Allen Ackley (USA) a Daniela Vrábelová (USA)

30. 8. 2014 Michal Konečný (Letničie) a Bronislava Chynoranská (Smolenice)

06. 9. 2014 Miroslav Reho (Hlohovec) a Daša Obúlaná (Smolenice)

Pohreby:

Natália Horváthová r. Bevilacqua 29.11.1922 – 14.7.2014, Smolenice

Mária Mesíčková r. Holkovičová 2.9.1949 – 4.8.2014, Smolenice

Farský časopis Smolenický posol. Vydáva Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Smolenice.

Redakčná rada: Emília Bihariová, Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ján Jakubec, Ivana Janáčková, vdp. Samuel Sádecký, Ivana Štibraná. Cenzor: vdp. Samuel Sádecký.

S cirkevným schválením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 10. decembra 2013, č. 8976/13. NIHIL OBSTAT.